

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 14.8.2003

KOM(2003) 501 endelig

2000/0117 (COD)

UDTALELSE FRA KOMMISSIONEN

**i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, tredje afsnit, litra c),
om Europa-Parlamentets ændringer
til Rådets fælles holdning til
forslag til**

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter om vand- og
energiforsyning, transport samt posttjenester**

OM ÆNDRING AF KOMMISSIONENS FORSLAG

i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2

UDTALELSE FRA KOMMISSIONEN

**i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, tredje afsnit, litra c),
om Europa-Parlamentets ændringer
til Rådets fælles holdning til
forslag til**

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter om vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester

1. INDLEDNING

Ifølge EF-traktatens artikel 251, stk. 2, tredje afsnit, litra c), skal Kommissionen afgive udtalelse om de ændringer, Europa-Parlamentet foreslår ved andenbehandlingen. Kommissionen forelægger hermed sin udtalelse om Parlamentets 19 ændringsforslag.

2. BAGGRUND

Fremsendelse af forslaget til Rådet og Europa-Parlamentet (KOM(2000) 276 endelig - 2000/0117(COD)) i henhold til EF-traktatens artikel 175, stk. 1: 11. juli 2000

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse: 26. april 2001

Regionsudvalgets udtalelse: 13. december 2000

Europa-Parlamentets udtalelse ved førstebehandlingen: 17. januar 2002

Kommissionens ændrede forslag: 6. maj 2002

Vedtagelse af Rådets fælles holdning: 20. marts 2003

Europa-Parlamentets udtalelse ved andenbehandlingen: 2. juli 2003

3. FORMÅLET MED FORSLAGET

Direktivet om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter om vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester har en tredobbelt målsætning, nemlig at gøre de eksisterende juridiske rammer mere tidssvarende, enkle og fleksible. Fornyelsen har til formål at tage nye teknologier i betragtning og inddrage de ændringer, der har fundet sted i erhvervsmiljøet, herunder den igangværende eller kommende liberalisering af visse af de pågældende aktiviteter. Forenklingen skal gøre de nuværende lovttekster mere forståelige for brugerne, således at kontrakter indgås i fuld overensstemmelse med de normer og principper, der er gældende på området, og således at de involverede aktører (ordregivere såvel som leverandører) får et bedre kendskab til deres rettigheder. Flexibiliteten i forbindelse med fremgangsmåderne skal tilfredsstille behovene herfor hos ordregiverne.

4. KOMMISSIONENS UDTALELSE OM EUROPA-PARLAMENTETS ÆNDRINGER

4.1. Ændringer, som Kommissionen godtager (nr. 15 delvist)

Med forbehold af en senere kontrol indeholder visse sprogudgaver (i hvert fald den italienske, portugisiske, spanske og tyske udgave) en række terminologiske unøjagtigheder i forhold til terminologien i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet¹ (postdirektivet). Som eksempel kan nævnes, at der i stk. 2 i den italienske udgave er tale om "plico postale" og ikke "invio postale", og at der i den spanske udgave er tale om "expedición" og ikke "el transporte". Selv om denne ændring af artikel 6 ikke vedrører alle sprogudgaver, kan Kommissionen acceptere **ændring 15**, for så vidt angår den terminologiske tilpasning til postdirektivet.

4.2. Ændringer, som Kommissionen afviser (1, 7, 12, 13, 14, 15 (delvist), 16, 18, 28, 29, 35, 39, 40, 41, 50, 53, 54, 55 og 56)

I **ændring 1** foreslås det 1) at indsætte en garanti om "en høj standard med pålidelige tjenesteydelser af almen interesse til overkommelige priser" blandt direktivets målsætninger og 2) at tilføje, at samordningen af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter skal tage "de overordnede mål i EF-traktatens artikel 2 og 6 i betragtning".

Ad punkt 1: Denne del af ændringen kan ikke accepteres, da direktivet kun har til formål at samordne fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter og ikke standarden for de tjenesteydelser af almen interesse, der leveres i de enkelte medlemsstater.

Ad punkt 2: Målsætningerne for artikel 6 nævnes allerede i betragtning 12, og der er allerede taget højde for de sociale og arbejdsmarkedsmæssige målsætninger de relevante steder i direktivet (f.eks. i betragtning 43 og artikel 38 om kontraktens opfyldelse samt artikel 57, for så vidt angår kontrollen med, at social- og arbejdsmarkedsløvgivningen overholdes ved behandlingen af tilbud, der forekommer at være unormalt lave). Da det ikke er blevet foreslået at indsætte en sådan henvisning til traktatens artikel 2 i det andet direktiv om offentlige kontrakter, må det desuden bemærkes, at det, hvis denne ændring blev accepteret, ville skabe retsuskikkerhed og kunne tolkes modsatrettet i forbindelse med mulighederne for at tage hensyn til sociale og arbejdsmarkedsmæssige målsætninger.

Ændring 7 og 28 tager sigte på - hhv. i betragtningen og den dispositive del - at indsætte en forpligtelse for de ordregivende myndigheder til, hvor det er muligt, ved fastlæggelsen af tekniske specifikationer at tage hensyn til krav om adgangsmuligheder for handicappede eller en udformning, der lever op til samtlige brugeres behov.

Adgangsmuligheder for handicappede er uden tvivl et vigtigt socialt aspekt, men selv om det er teknisk muligt at kræve dette, vil det ikke altid være på sin plads. Blev ændringen accepteret, ville det betyde, at kravet gjaldt generelt, dvs. også for kontrakter, hvis genstand ikke er bestemt til at blive anvendt af handicappede (f.eks. opførelse af kaserner eller øvelseslokaler til havnepolitiet).

¹ EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14. Senest ændret ved direktiv 2002/39/EF (EFT L 176 af 5.7.2002, s. 21).

Desuden indeholder den fælles holdning, der fastlagdes efter Parlamentets førstebehandling, allerede muligheden for i offentlige kontrakter at kræve adgangsmuligheder for handicappede, hvilket følger af direktivets bilag XXI om de tekniske specifikationer. Direktivet om offentlige kontrakter, som har til formål at samordne fremgangsmåderne, er imidlertid ikke det egnede instrument til at indføre en forpligtelse til at stille sådanne krav.

Ændring 12 tager sigte på at begrænse anvendelsesområdet for elektroniske auktioner ved at forbyde anvendelsen heraf i forbindelse med bygge- og anlægskontrakter eller visse tjenesteydelseskontrakter (kaldet "intellektuelle" eller "komplekse").

Rent bortset fra, at det er vanskeligt at afgrænse sådanne kategorier af tjenesteydelser på fællesskabsplan, kan ændringen ikke godtages, fordi det ikke er foreneligt med afgrænsningen af anvendelsesområdet for elektroniske auktioner som fastsat i betragtning 22 og artikel 56. Desuden bør det bemærkes, at artikel 56, stk. 1, i den fælles holdning indeholder en udtrykkelig hjemmel til at forbyde eller begrænse anvendelsen af elektroniske auktioner på nationalt plan.

I **ændring 13** foreslås det, at indkøbscentraler, som oprettes af staten, lokale myndigheder og offentligretlige organer, skal betragtes som ordregivende myndigheder. Blev denne ændring accepteret, ville ethvert organ, der oprettes for at centralisere indkøb - uanset retlig status - blive en ordregivende myndighed. Dette aspekt ville skulle tilføjes i den definition af indkøbscentraler, der allerede er i artikel 1, stk. 2.8, og som bygger på to kriterier: selv at være en ordregivende myndighed og at rekvirere leverancer og/eller tjenesteydelser for andre ordregivere. Ændringen ville klart være i strid med definitionen i artikel 2, stk. 1, litra a), som stiller visse betingelser for at blive betragtet som ordregivende myndighed.

Ændring 14 tager sigte på at ændre definitionen af "særlige eller eksklusive rettigheder".

1) Det foreslås at udvide begrebet ved at fjerne kravet om, at sådanne rettigheder "i væsentlig grad påvirker andre virksomheders muligheder for at udføre den pågældende aktivitet".

2) Samtidig begrænses rækkevidden af begrebet ved i den dispositive del at indsætte en præcisering fra betragtning 25, i henhold til hvilken rettigheder, som er givet "et begrænset antal virksomheder på grundlag af objektive, forholdsmæssigt afpassede og ikke-diskriminerede kriterier, som giver enhver interesseret, der opfylder dem, mulighed for at drage fordel af dem, heller ikke betragtes som eksklusive eller særlige rettigheder".

Ad punkt 1: Det kan ikke accepteres at udvide definitionen, fordi det ville betyde, at private virksomheder uden grund var omfattet af direktivet.

Ad punkt 2: Det sidste afsnit i ændringen er overflødigt og kan derfor heller ikke accepteres. Desuden ville det, hvis der blev indsat en sådan præcisering i den dispositive del, være fristende at tolke modsatrettet, dvs. således at fællesskabsretten anerkender rettigheder, som gives på grundlag af subjektive, uforholdsmæssigt afpassede og diskriminerende kriterier.

Ud over den terminologiske tilpasning, som Kommissionen har accepteret (se punkt 4.1. ovenfor), foreslås det i **ændring 15** at behandle "posttjenester, der er omfattet af eneret" og "andre posttjenester" forskelligt ved at fjerne den forskel, der i den fælles holdning er indført mellem sidstnævnte og "hjælpetjenester til posttjenester".

En sådan ændring kan ikke accepteres, fordi den kan føre til, at postoperatører behandles forskelligt i forbindelse med direktivet. Enheder, der tilbyder samme tjenesteydelser - inden for kategorien "andre posttjenester" - kunne dermed være omfattet af sektordirektivet eller ej, alt efter om de tillige udøver en aktivitet, der falder ind under "posttjenester, der er omfattet af eneret". I den fælles holdning var man nået frem til at behandle alle postaktiviteter på samme måde, uanset om de er omfattet af eneret eller ej, og der er kun hjemmel for forskel i behandlingen for andre aktiviteter end postaktiviteter ("hjælpetjenester"). Dette er begrundet, da "posttjenester, der er omfattet af eneret" og "andre posttjenester" er tjenesteydelser af samme art: Efterhånden som liberaliseringen af postsektoren skrider frem, vil visse tjenesteydelser overgå fra kategorien "tjenesteydelser, der er omfattet af eneret" til kategorien "andre tjenester"².

Ved **ændring 16** indsættes der i den dispositive del en forpligtelse for ordregivende myndigheder til at respektere fællesskabsrettens grundlæggende principper i forbindelse med alle kontrakter, herunder kontrakter til en værdi, der ligger under tærskelværdierne i henhold til direktivet.

Der er ingen tvivl om, at disse principper som fastslået i Domstolens faste retspraksis gælder for alle offentlige kontrakter uanset deres værdi. Retligt set er det imidlertid ikke hensigtsmæssigt at indsætte en sådan forpligtelse i direktivet, som kun gælder fra og med visse tærskelværdier. For kontrakter til en værdi, der ligger under tærskelværdierne, kunne dette skabe retsuskikkerhed om direktivets anvendelsesområde og dermed om rækkevidden af de procedureregler, der gælder i henhold til direktivet. For kontrakter, der er omfattet af direktivet, ville denne bestemmelse resultere i en gentagelse af betragtning 9 i den fælles holdning.

Ændring 18 tager sigte på at skærpe ordregiverens forpligtelser til at respektere den fortrolige karakter af de oplysninger, som de økonomiske aktører indsender, bl.a. ved at opregne de pågældende oplysninger eller dokumenter og præcisere, at disse forpligtelser gælder under hele proceduren og efter dens afslutning.

Nu hvor de to direktiver om offentlige kontrakter er blevet afstemt indbyrdes i de respektive fælles holdninger, er der allerede taget hensyn til en del af denne ændring (opregningen af de pågældende oplysninger eller dokumenter). Derimod kan bestemmelsens absolutte karakter ("under hele proceduren og efter dens afslutning") ikke accepteres. Dels kan en sådan bestemmelse bevirke, at konkurrencen hindres (den virksomhed, der har udarbejdet et projekt i forbindelse med en tjenesteydelseskontrakt, vil siden hen være den eneste, der kan udføre kontrakten, idet planerne ikke ville kunne videregives til nogen anden tilbudsgiver). Samtidig kunne der opstå en modsigelse mellem forpligtelserne med hensyn til gennemsigtighed (f.eks. over for kontrolorganer) og forpligtelserne med hensyn til fortrolig behandling.

I **ændring 29** foreslås det 1) at tilføje "en bestemt producent eller leverandør" i den bestemmelse, der kun undtagelsesvis tillader, at der henvises til en "bestemt produktion" i de tekniske specifikationer. Desuden foreslås det 2) at fjerne den betingelse, at det kun er forbudt at henvise til en bestemt produktion, når det indebærer, at "visse virksomheder eller produkter favoriseres eller elimineres".

² Behandlingen af postforsendelser, der vejer 50-100 g, vil således være "posttjenester, der er omfattet af eneret" indtil den 1. januar 2006 og overgå til kategorien "andre posttjenester" med virkning fra denne dato.

Denne ændring kan ikke accepteres af flere årsager:

- Ad punkt 2: Bortfaldt denne betingelse, som er gældende ret, ville der blive fjernet en præcisering, som indskrænker rækkevidden af forbuddet til kun at gælde, når den bestemte oprindelse eller produktion begrænser deltagelsen i kontrakterne. Betingelsen ønskes efter alt at dømme fjernet af frygt for, at præciseringen vil betyde, at ordregivere ikke kan kræve produktionsmetoder, som kun et begrænset antal økonomiske aktører kan opfylde (f.eks. økologiske eller miljøvenlige produkter). Denne frygt er ubegrundet. Sådanne krav er nemlig tilladt som fastslået i dommen i "Helsinki bus-sagen"³.

- Ad punkt 1: Eftersom et "bestemt fabrikat", en "bestemt oprindelse" eller en "bestemt fremstillingsproces" og en "bestemt oprindelse" eller "bestemt produktion" allerede nævnes i artikel 34 og bilag XXI, er det overflødigt også at nævne producenter eller leverandører.

- Endelig ville det skabe et misforhold mellem de to direktiver, hvis denne ændring blev accepteret, fordi en ændring med helt samme indhold (90) ikke blev vedtaget i forbindelse med det andet direktivforslag om offentlige kontrakter.

Ændring 35 har til formål at udvide mulighederne for at tildele kontrakter med henblik på forskning, forsøg, undersøgelser eller udvikling uden forudgående udbud, idet betingelserne i gældende ret fjernes; disse bestemmelser foreskriver, at sådanne kontrakter "ikke tilsigter et afkast eller genindtjening af forsknings- og udviklingsomkostningerne, og for så vidt indgåelsen af en sådan kontrakt ikke er til skade for udbydelse af senere kontrakter, der primært har samme formål".

Fjernes disse betingelser, vil ændringen føre til, at kontrakter, der i øjeblikket skal i udbud, fremover vil være undtaget fra dette krav, og dermed sætte spørgsmålstegn ved den gældende fællesskabsret. Desuden ville ændringen i lange perioder kunne medføre lukkede markeder, idet denne undtagelse let ville kunne følges op af en anden undtagelse ud fra en teknisk begrundelse (f.eks. hensynet til interoperabilitet) med henblik på fortsat at kunne tildele kontrakter til dem, der fik tildelt den første forskningskontrakt. Ændringen kan derfor ikke accepteres.

Ifølge **ændring 39** kan der kun afgives tilbud elektronisk, hvis der anvendes en avanceret elektronisk signatur i henhold til direktiv 1999/93/EF og en pålidelig sikring af tilbuddets indhold.

Ifølge begrundelsen er formålet med denne ændring at "give en rimelig datasikkerhed" ved elektronisk afgivelse af tilbud.

Hovedformålet er efter alt at dømme at sikre, at det er muligt at konstatere eventuelle ændringer, der foretages i tilbuddene efter afgivelsen, og dermed at kunne genskabe det oprindelige indhold, samt at sikre, at det kun er autoriserede personer, der kan få kendskab til tilbuddenes indhold.

³ Domstolens dom af 17.9.2002, Concordia Bus Finland Oy Ab, tidligere Stagecoach Finland Oy Ab mod Helsingin kaupunki og HKL-Bussiliikenne, sag C-513/99, Sml. 2002 I, s. 7213.

På denne baggrund er ændringen overflødig og kan tværtimod stå i vejen for, at direktivet bliver tilpasset til den tekniske udvikling, eftersom der findes andre tekniske midler til at sikre tilbuddene efter modtagelsen, jf. bilag XXIII. Med andre ord kan dataintegriteten sikres ved andre tekniske eller organisatoriske midler end avancerede signaturer. Den tekniske udvikling sker hurtigt på området, og hvis ændringen blev accepteret, ville direktivet skulle ændres under hensyn til den tekniske udvikling.

Ændringen kan dog også have til formål at garantere, at tilbudsgiverens identitet kan fastslås med sikkerhed fra det øjeblik, der er afgivet tilbud. Det bør bemærkes, at der ikke på fællesskabsplan stilles et sådant krav i forbindelse med "traditionelle" (ikke-elektroniske) tilbud, og at anvendelsen af en elektronisk transmissionsform ikke giver anledning til at stille et sådant krav. Hvis en ordregiver - af hensyn til retssikkerheden - skulle kræve en sådan grad af identificering og autentificering i forbindelse med elektroniske signaturer, har han imidlertid allerede mulighed for at gøre det efter direktivet. Som det fremgår af betragtning 47 i den fælles holdning, finder direktiv 1999/93/EF anvendelse. Dette vil i den aktuelle situation sige, at et eventuelt krav om med sikkerhed at kunne identificere tilbudsgiveren og dennes tilbud kan tilgodeses ved at henvise til de nationale retsregler, der gennemfører direktiv 1999/93/EF; direktivet garanterer, at disse krav alene kan opfyldes ved avancerede elektroniske signaturer.

Ændring 40 har til formål at gøre det obligatorisk at betro en autoriseret tredjepart at garantere, at tilbudsgivernes oplysninger behandles fortroligt.

Bestemmelserne i bilag XXIII garanterer efter alt at dømme i tilstrækkelig grad, at tilbudsgivernes oplysninger behandles fortroligt.

Desuden kunne et krav om, at certificeringsorganer skal autoriseres, skabe forstyrrelser på grund af forskellene medlemsstaterne imellem, for så vidt angår autorisering.

Ændring 41 tager sigte på at fastslå, at ordregivere inden for en frist på to måneder skal underrette de økonomiske aktører om, hvorvidt de er fundet kvalificerede. Samtidig indsættes der en forpligtelse for ordregiverne til inden en måned efter indgivelsen af ansøgningen at underrette ansøgerne, hvis det tager mere end to måneder at træffe denne afgørelse.

Blev ændringen accepteret, ville ordregivere skulle afslutte bedømmelsen af ansøgninger om kvalifikation i løbet af højst to måneder. Ændringen kan derfor ikke accepteres, da kvalifikationsordningerne bl.a. er indført i direktivet for at tage højde for, at ordregivere kan have brug for industrielt udstyr af stor kompleksitet (f.eks. jernbaners rullende materiel), og at den tekniske bedømmelse heraf kan kræve lang tid til forsøg, undersøgelser osv. Ændringen er desuden selvmodsigende, for så vidt som der fastsættes en frist på "højst" to måneder, inden for hvilken der skal træffes afgørelse, og det samtidig bestemmes, at fristen kan forlænges. Anden del af ændringen kan heller ikke accepteres, da udstyrets kompleksitet og de nødvendige prøvninger kan gøre, at ordregiverne ikke ved efter en måned, om det vil være muligt at træffe en afgørelse i løbet af to måneder.

Ændring 50 tager, for så vidt angår tildelingskriteriet "det økonomisk mest fordelagtige tilbud", sigte på:

- 1) at lade udtrykket "for ordregiverne" udgå
- 2) at lade præciseringen af, at der skal være tale om det "**økonomisk**" mest fordelagtige tilbud, udgå

- 3) at ændre "som er begrundet i" til "knyttet til"
- 4) at tilføje, at der skal tages hensyn til produktionsmetoderne, og
- 5) at indsætte "tilbudsgiverens politik med hensyn til ligebehandling".

Ad punkt 1: Fjernes udtrykket "for ordregiverne", vil der kunne tages hensyn til vage, ofte ikke målelige, kriterier i forbindelse med en eventuel fordel for "samfundet" i bred forstand. Sådanne tildelingskriterier ville ikke længere opfylde hensigten, nemlig at gøre det muligt at bedømme tilbuddenes iboende kvaliteter, så det kan fastslås, hvilket tilbud der giver indkøberen det bedste forhold mellem pris og kvalitet. Dette ville ændre formålet med udbudsdirektiverne og skabe en alvorlig fare for forskelsbehandling på flere punkter.

Ad punkt 2: Denne fare vil blive meget større, hvis denne del af ændringen tages i betragtning. Desuden vil det betyde en grundlæggende ændring af hele tanken bag ikke kun den nuværende samordning på fællesskabsplan og Kommissionens direktivforslag, men også offentlige kontrakter i almindelighed, hvis budgetmæssige funktion ikke ville blive tilgodeset. Derudover ville denne del af ændringen skabe stor uoverensstemmelse mellem de to direktiver.

Ad punkt 3: Formålet med denne del af ændringen er at sikre, at det nye direktiv giver de samme muligheder for at tage hensyn til visse kriterier, som gældende ret i øjeblikket gør som fortolket af Domstolen i dommen i ovennævnte "Helsinki bus-sag". Denne ændring er overflødig, idet den fælles holdning allerede i artikel 55 sammenholdt med betragtning 54 indeholder de fornødne præciseringer og garantier i denne henseende.

Ad punkt 4: Produktionsmetoder er omfattet af den bredere definition af "miljøegenskaber", der udtrykkeligt nævnes blandt de kriterier, der er anført som eksempel. Da produktionsmetoderne i henhold til bilag XXI er tilladt som mulige tekniske specifikationer, er der intet til hinder for, at disse specifikationer kan være tildelingskriterier. Det er derfor overflødig udtrykkeligt at angive dem blandt eksemplerne på kriterier, især for så vidt som listen ikke er udtømmende.

Ad punkt 5: Hvis der blev taget hensyn til betragtninger, der ikke vedrører kontraktens genstand, f.eks. tilbudsgiverens politik mht. ligebehandling, ville det virke mod hensigten med udbudsdirektivet, som er at sikre en fornuftig anvendelse af de offentlige midler og garantere lige adgang til offentlige kontrakter, og det vil i stedet blive et instrument, der udelukkende tjener andre politikker. Det er ikke ud fra tilbudsgiverens politik mht. ligebehandling muligt at bedømme tilbuddets kvalitet for at fastslå, om det giver det bedste forhold mellem pris og kvalitet. Det handler derimod snarere om at give fortrinsret til en "socialt ansvarlig" virksomhed og dermed at tildele kontrakter til virksomheder, hvis tilbud ikke nødvendigvis har det bedste forhold mellem pris og kvalitet.

Ændring 53 og 56 vedrører artikel 59. Bestemmelsen gælder i øjeblikket kun for tjenesteydelseskontrakter og omhandler eventuelle problemer, som europæiske økonomiske aktører kan blive stillet over for i forbindelse med adgangen til tjenesteydelseskontrakter i tredjelande. I henhold til bestemmelsen skal Kommissionen søge at løse disse problemer. Ændringen vil indebære, at de gældende bestemmelser udvides til at gælde for de tre typer kontrakter, og at der indføres pligt til at intervenere, hvis tredjelandene overtræder visse af Den Internationale Arbejdsorganisations konventioner.

Der er ingen grund til at udvide de nuværende interventionsforpligtelser til bygge- og anlægs- samt indkøbskontrakter. For disse kontrakttyper findes der andre instrumenter - enten i dette direktiv (se f.eks. artikel 58) eller inden for rammerne af bi- eller multilaterale aftaler eller forhandlinger. Denne del af ændringen kan derfor ikke accepteres.

Med hensyn til nye interventionsmuligheder er et direktiv om offentlige kontrakter ikke det rette instrument til at pålægge Kommissionen at overvåge tredjelandes overholdelse af den internationale arbejdsret.

Ved **ændring 55** indføres der en juridisk formodning om, at der er fri adgang til jernbanesektoren, hvis den pågældende medlemsstat korrekt har gennemført og anvender Rådets direktiv 91/440/EØF om udvikling af Fællesskabets jernbaner⁴, Rådets direktiv 95/18/EF af 19. juni 1995 om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder⁵ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering⁶. Ændringen hænger sammen med den generelle udelukkelsesmekanisme i artikel 30.

Denne pakke jernbanedirektiver indebærer ikke i øjeblikket en liberalisering på samme måde som de øvrige direktiver, der nævnes i bilag XI. Desuden vil det være for tidligt allerede nu at indføre en juridisk formodning om fri adgang, eftersom der i øjeblikket drøftes andre foranstaltninger med henblik på en fuld åbning af markedet for godstransport inden udgangen af 2008.

Ved **ændring 54**, som vedrører et specifikt tysk forhold, indføres der en juridisk formodning om fri adgang til efterforskning efter og udvinding af kul eller andet fast brændsel, når en medlemsstat frivilligt har udvidet et direktiv (94/22/EF) om tilladelser til prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter til også at gælde for kulsektoren. Ændringen hænger sammen med den generelle udelukkelsesmekanisme i artikel 30.

At indføre en juridisk formodning i forbindelse med, at et fællesskabsdirektiv frivilligt anvendes ud over sit normale anvendelsesområde, skaber en række alvorlige problemer med hensyn til retssikkerhed og tager ikke højde for forskellene mellem kulbrintesektoren og sektoren for kul og andet fast brændsel. En sådan frivillig anvendelse kan imidlertid ikke ignoreres. Desuden indeholder den fælles holdning efter førstebehandlingen allerede en betragtning (40), der tager sigte på at klarlægge, at en frivillig anvendelse af denne art er en kendsgerning, der må tages i betragtning i forbindelse med direktivets artikel 30.

5. KONKLUSION

I henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2, ændrer Kommissionen sit forslag som ovenfor angivet.

⁴ EFT L 237 af 24.8.1991, s. 25. Senest ændret ved direktiv 2001/12/EF (EFT L 75 af 15.3.2001, s. 1).

⁵ EFT L 143 af 27.6.1995, s. 70. Senest ændret ved direktiv 2001/13/EF (EFT L 75 af 15.3.2001, s. 26).

⁶ EFT L 75 af 15.3.2001, s. 29.